

ZÁZRAČNÁ ZÁCHRANA
seržantky řecké armády Vasiliki Plexidy
při havárii vojenského vrtulníku

ORTHODOXIA CHRISTIANA
2018

Liturgie děkování v klášteře Panagia Akroteriani, Serifos, Řecko

Ve čtvrtek 13. 7. (30. 6. podle církevního kalendáře) 2017, na svátek Svatých dvanácti apoštolů, se nacházíme v monastýru Bohorodičky Evangelistria Akroteriani, na ostrově Serifos, abychom se zúčastnili liturgie na počest Přesvaté Matky Boží, která zachránila život řecké armádní seržantky Vasiliki Plexidy z vojenské základny Stefanovikio ve Volosu.

Zvěst o tomto ohromujícím a podivuhodném zázraku, při kterém byla dne 19. 4. 2017 seržantka Vasiliki rukou přesvaté Bohorodičky zachráněna od jisté smrti při havárii vojenského vrtulníku v oblasti Elasson nedaleko Sarantapora, se rychle rozšířila prostřednictvím médií a stala se známou po celém Řecku. Vasiliki byla jediná, která tuto tragédii přežila. Čtyři další členové posádky, dva piloti a dva vyšší důstojníci, při havárii zahynuli.

Téhož dne brzy ráno přiletěli na ostrov Serifos helikoptérou stejného typu, který se zřítil u Sarantapora, ministr obrany Řecké republiky Panagiotis Kammenos, vrchní velitel řeckých ozbrojených sil Alkiviades Stefanos a další významní hosté, aby se zúčastnili slavnostní děkovné bohoslužby.

Událost byla přenášena v televizi a přímo před kamerami seržantka vypovídala o své podivuhodné záchraně. Ministr obrany daroval klášteru kopii ikony Bohorodičky Soumela a poprosil igumenu monastýru o modlitby za Řecko a řeckou armádu. Vrchní velitel ozbrojených sil zpravil metropolitu Fótia dimitriadského, který předsedal slavnostní liturgii, že podobně jako všechny ozbrojené složky, mají i řecká armádní letadla ve svém kokpitu na čelní řídicí desce ikonu Bohorodičky, a že mnoho vojáků a důstojníků zažilo v těžkých chvílích služby okamžiky zázračné pomoci, které ale samozřejmě nejsou všechny známy.

Monastýr

Monastýr Bohorodičky Evangelistria (Zvěstování) Akroteriani se nachází na zmíněném ostrově nedaleko vesnice Megalo Livadi na úpatí hory blízko jeskyně, ve které dle tradice žil Kyklop Polyfémos.

Místo je to opravdu nehostinné. Bičované nemilosrdnými severními větry, jejichž svědkem je i jediný strom rostoucí na pozemku kláštera – k zemi ohnutá borovice, která se snaží svými kořeny odolat divokým větrům.

Vrcholek hory je zcela prost vegetace, kromě suché, žluté trávy. A právě zde, na tomto pustém místě, se nachází skromná, časem a větrem zkoušená budova monastýru Bohorodičky Evangelistria Akroteriani. Opravdu není jednoduché žít na tomto místě sám, tak jako to dokáže igumena monastýru jerondisa Anthodochi.

Než tu byl monastýr postaven, používali vesničané toto místo k mlácení pšenice a ječmene.

Když vejdemo hlavním a jediným vchodem, uvidíme malý, jednoduchý, v byzantském stylu postavený chrám - katolikon, jak se říká na Svaté Hoře Athos. Při pozorném pohledu si může návštěvník všimnout, že chrám byl stavěn ve spěchu.

Bylo to v době, kdy byli řečtí starokalendářníci pronásledováni a místní úřady chtěly výstavbě monastýru zabránit. Stavělo se tajně a bez povolení. (V řecké pravoslavné církvi byl nový kalendář zaveden 1924. Ta část církve, která kalendářní reformu nepřijala, byla označena za starokalendářníky a byla vystavena perzekuci ze strany státu a novostylní církve.)

Byl krásný letní den. Bylo sice horko, ale venku vál poklidný a osvěžující vítr. Mezi hosty, kteří přijeli poděkovat Bohorodičce za její veliký zázrak, byli kromě oficiálních představitelů státu a armády také poutníci, mladé manželské páry, Vasiličini kolegové a známí. Stáli ve skupinkách a živě spolu diskutovali.

Náš doprovod nás uvedl k představené monastýru jerondise Anthodochi, asi šedesátileté drobné, na první pohled inteligentní a aktivní monašce, která byla při rozhovoru velmi příjemná a milá.

Jerondisa očekávala poutníky s velkou radostí, a to nejen kvůli oslavě záchrany života své duchovní dcery, ale také kvůli očekávané Božské liturgii. Ta je totiž v tomto monastýru sloužena velmi zřídka,

pouze několikrát do roka, jen když se podaří nějakému duchovnímu z Athén se uvolnit a přijet. Dnes to však měla být dokonce archijerejská liturgie, kterou sloužil výše zmíněný metropolita Fótios, spolu s otcem jeromonachem Athanasiem Tzennim, který sem v posledních letech jezdívá sloužit liturgie. Od počátku existence monastýru bylo přáním Bohorodičky, aby zde sloužili jen starokalendářní duchovní.

V chrámu jsme uctili tři zázračné ikony Bohorodičky: „Bohorodička Akroteriani“ – Uzdravovatelka Serifu, „Bohorodička Evangelistria“ – Zvěstovatelka a „Bohorodička Metalleioruchitissa“ – ochraňovatelka horníků.

Duchovní pouto s monastýrem a jerondisou

Seržantka Vasiliki Plexida a její manžel Dimitrios navštívili poprvé jerondisu Anthodochi asi před dvěma lety, když přijeli na ostrov Serifos, aby zde strávili dovolenou. Vzniklo mezi nimi silné duchovní pouto a jerondisa se stala duchovním průvodcem, duchovní matkou mladého páru.

Předala jim svoji velikou lásku a úctu k Přesvaté Matce, zkušenost živé přítomnosti Bohorodičky, kterou zažívala od dětství, ale zvláště od té doby, co nastoupila cestu mnišského života. A tak Vasiliki a Dimitrios vždy směřovali své myšlenky a naděje k Přesvaté Bohorodičce, k monastýru a jerondise Anthodochi, kterou dvakrát až třikrát do roka navštěvovali. Většinou zůstávali v monastýru několik dní. Vasiliki a její manžel však nejsou jediní. Někteří jejich kolegové jsou také duchovně spojeni s tímto monastýrem a právě díky nim se o něm dozvěděli také Vasiliki a její manžel.

Průběh zázračného zásahu Bohorodičky

Tato podivuhodná událost se vryla hluboce do paměti jerondisy, a ta nám celý příběh živě a dopodrobna vyprávěla. Vždyť tento zázrak nejenom že, nám dává možnost prohlubovat naši lásku a úctu k Bohorodičce, ale je také pramenem duchovní radosti a posily pro tento monastýr a pro všechny ty, kteří jsou s ním nějak svázáni, pomáhají v něm a slouží mu.

Příběh začal krátce před 19. dubnem 2017. Tehdy Vasiliki zavolala jerondise a požádala ji, aby zapálila svíčku před ikonou Bohorodičky a pomodlila se za ni a za celou posádku. Na 19. dubna ráno měli předepsaný hlídkový let v helikoptéře typu „Huey“. Jerondisa jí to slíbila a opravdu noc před 19. dubnem zapálila svíčky a lampády v chrámu a pomodlila se k Bohorodičce za celou posádku vrtulníku.

Ráno 19. dubna v 7.20 helikoptéra vzlétla ze základny. V Larise přistoupili ještě dva vyšší důstojníci. Do cíle měli dorazit v 8.10.

Asi v 8.50 ráno, po ranních modlitbách, když si jerondisa vařila kávu, uslyšela zvonit telefon. „*To musí být někdo v nouzi,*“ řekla si. Často jí takhle někdo volá. Nechala kávu kávu a zdvihla telefon. Na druhém konci byl manžel Vasiliki Dimitrios. Byl velice rozrušený a mezi vzlyky se jí snažil říct, že vrtulník, ve kterém letěla Vasiliki, zmizel z radaru a že jej nemohou nikde nalézt. (Tuto nešťastnou zprávu mu volala Marie, jejich svědkyně ze svatby, která s nimi pracovala na stejné základně a která prosila Dimitria, ať zavolá jerodnise, aby zapálila svíčku a pomodlila se.)

Ze začátku jerondisa vůbec Dimitriovi nerozuměla. Jeho slova byla neustále přerušovaná vzlyky a pláčem. Když se konečně dovtípila, co se stalo, byla i ona nejprve přemožena slzami. Snažila se však rychle uklidnit a skrýt svůj otřes. A pak zcela spontánně, jakoby z hloubky srdce mu řekla:

„Vždyť my žijeme z víry, ničeho se neboj. Uklidni se a poslouchej, co ti říkám. Zaprvé, měj důvěru v Boha. Ujišťuji tě, ne na 99 procent, ale na 100 procent, že Vasiliki je naživu. Ať se s vrtulníkem stalo cokoliv, Vasiliki to přežila. Říkám ti to s jistotou, neboť znám tvoji i Vasiličinu víru. Před odletem mi volala a prosila mne o modlitby k Přesvaté Bohorodičce, a proto jsem si jistá, že pokud se něco stalo, určitě poprosila Bohorodičku o pomoc a že bude v pořádku. Vasiliki najdou a přivedou ti ji živou. Zprávu o její záchraně dostaneš nejdříve za dvě hodiny, nebo nejpozději do západu slunce.“

Zůstali jsme beze slov a ohromeni, poslouchající strhující a podrobné vyprávění jerondisy. Když jsme poprvé o tomto zázraku slyšeli, mysleli jsme si, že jak šla zpráva od úst k ústům, lidé si k tomu přidávali různá fakta. Nyní jsme se však přesvědčili, že nikdo nepřeháněl a že naopak skutečnost převyšovala to, co jsme slyšeli.

Jak objevili havarovaný vrtulník

Zbytek příběhu nám dovyprávěla sama Vasiliki, která právě dorazila s manželem a rodinou do monastýru. Jerondisa, jakmile uviděla svoji duchovní dceru, se velice zaradovala a přivítala ji slovy: „*Vítej a pojd dál mé dítě, moje drahá Vasilikulo!*“ (zdrobnělina jména Vasiliki)

Před námi stála mladá, vysoká a štíhlá, 36letá žena, která měla ještě nařízeno nosit nějaký čas krční límec. Její vystupování bylo tiché a pokojné. „*Pojď sem Vasiliki, co kdybys řekla něco o tom zázraku našemu metropolitovi?*“ zeptala se jí jerondisa.

Vasiliki souhlasila s tím, že nám vypoví celý příběh. Ne kvůli sobě, ale jak dodala, je to její povinnost. Sama Bohorodička ji totiž požádala, aby o tom nemlčela, aby tak všichni mohli slyšet o tomto velikém zázraku, aby byla posílena víra křesťanů, před vším tím, co nás očekává.

» **Všechno** se seběhlo velice rychle, do půl hodiny po vzletu. Letěli jsme blízko Sarantapora (vesnice v horské oblasti správného kraje Larisa). Byla jsem zaměstnaná svými povinnostmi mechanika a tak jsem nevěnovala pozornost počasí venku. V jednom okamžiku jsem zdvihla hlavu a vidím, že letíme blízko soutěsky zahaleni mlhovým mrakem. Než mi došlo, kde se nacházíme, uslyšela jsem příšernou ránu. Celým tělem mi prošel hluboký otřes, pod velikým tlakem mně to hodilo dopředu, narážela jsem do všech stran. Zvolala jsem „*Bohorodičko zachraň mě!*“

Měla jsem sebou plnou „výzbroj“. Malé evangelium, ikonu Bohorodičky s olejíčkem z její lampády, posvěcenou vodu z Nazareta a fotku jeronidisy Anthousi, zakladatelky monastýru. Prostě všechno. Vzápětí před sebou vidím Bohorodičku. Měla na sobě červený plášť se zlatou výšivkou a také zlatou korunu na hlavě (přesně jako na ikoně). Byla skutečně nádherná. Celá její tvář byla zalitou silnou září. Vrtulník se okamžitě naplnil nepopsatelnou vůní. Seděla jsem na sedadle.

Bohorodička mě objala a cítila jsem, jak mě „zdvihla“ spolu se sedadlem. To „zvednutí“ jsem cítila velice silně. Bohorodička prostě vytrhla sedadlo spolu s kusem podlahy a vynesla mě ven z vrtulníku. Jako by to sedadlo vyřízla z podlahy, a tak mě dostala ven. Jak to udělala nevím. Bohorodička to ví.

Sedadlo spolu se mnou posadila na křovisko, které se nacházelo vzadu nalevo od místa, kde se odehrávala naše tragédie. Různé předměty, trosky a součástky vrtulníku dopadly na pravou stranu od místa, kde se zřítíl vrtulník. Bohorodička mě před nimi ochránila, a proto mě posadila na levou stranu. Navíc mě otočila zády, abych před sebou neměla ten strašný pohled na ostatky mrtvých kolegů a trosky zříceného vrtulníku. Byla jsem v hlubokém šoku, a kdybych před sebou ještě viděla tyto výjevy, asi bych se z toho nikdy nevzpamatovala.

Vrtulník při nárazu do kopce dopadl na stožár vysokého napětí. Jeho vrtule ho rozsekala na kusy a přesekla také dráty vysokého napětí. Stěží uvěřitelný je také fakt, že dráty nespadly na zem, ale naopak visely ve vzduchu, jakoby je držela nějaká neviditelná ruka. Kdyby spadly na zem, nádrže s leteckým benzínem by se vzňaly a všechno kolem, včetně mně, by shořelo. Vrtulník se po pádu ještě několikrát otočil a pak se sesunul po stráni. K mé záchraně došlo hned po prvním nárazu.

Kupodivu všechny moje osobní věci se objevily vedle mne. Moje taška, můj mobil – který zůstal nepoškozený, stejně jako telefony mých kolegů, které všechny neustále vyzváněly – a jedna malá ikonka Bohorodičky, která na mě ležela. Ptali se mně později, jestli jsem si ji sama položila na sebe, ale já si nic takového nepamatuji. Vždycky mám v kapse své vojenské uniformy jednu ikonku Bohorodičky. Navíc všechny vojenské vrtulníky mají ve předu v kokpitu ikonu Bohorodičky. Logicky to byla tato ikonka, kterou potom našli položenou na mě. Jak se to stalo nevím.

Zaměstnanec elektráren

Byla jsem v šoku a celá vystrašená. Bohorodička mě držela v objetí ve své náruči. Zůstala tam se mnou celé dvě hodiny a mluvily jsme spolu. Její přítomnost mě celou naplnila mírem a pokojem, jakoby mě přenesla do jiného světa. Mluvila na mě tichým hlasem. Oblast, kde došlo k havárii, byla velice obtížně přístupná a těžko by nás hledali. „*Neboj se holčičko moje,*“ řekla mi. „*Jsem tady s tebou. Najdou tě. Už za tebou jeden člověk vyrazil.*“ A skutečně po chvíli se kdosi v dálce objevil. Byl to zaměstnanec řeckých elektráren, kterého firma poslala, aby zjistil, proč došlo k přerušení dodávek proudu.

Lidé z okolních vesnic volali do elektrárny, aby nahlásili, že jsou bez elektřiny. Zaměstnanec tak při pátrání po příčině dorazil až na místo havárie vrtulníku. Bohorodička ho poslala. Ihned poté, co se náš vrtulník ztratil z radaru, vzlétly i další vrtulníky, aby nás vypátraly. Neměly však žádnou šanci nás najít. Bohorodička nasměrovala vrtuli spadlého vrtulníku na stožár vysokého napětí, aby došlo k přerušení proudu. Zaměstnanec elektrárny - jak jsem se později dozvěděla - když dorazil na místo, pocítil jakýsi posvátný úžas a instinktivně se pokřičoval. „*Ucítl jsem,*“ řekl mi „*na tom místě jakousi nebeskou přítomnost.*“

Nevěděl, co má dělat a jak mi pomoci. Bohorodička mu dodala sílu a on přišel ke mně. V té chvíli znovu zazvonil můj telefon, který, jak jsem řekla, vyzváněl nepřetržitě. Já jsem se však nacházela v takovém stavu, že bylo zcela mimo moje možnosti, abych odpověděla. Zaměstnanec elektrárny zdvihnul telefon.

Na druhé straně byl kapitán Asterios Anagnostou. Byl to on, který se mi neustále snažil dovolat. Jeho žena Marie spolu se svou kamarádkou Spyridulou se právě vrátily z kostela, kde za mne četly Prosebný kánon k Bohorodičce. Později mi Asterios řekl: „*Volal jsem ti asi dvěstěkrát, tak jsem si řekl, co na tom záleží, zavolám-li ještě jednou?*“ A to byl ten poslední telefonát, který zvedl zaměstnanec elektrárny. Popsal mu

situaci a řekl mi, že jsem živá a že se nacházíme zhruba kilometr od Sarantaporo. Poslali vrtulník typu Puma a odvezli mne přímo do vojenské nemocnice v Soluni.

Ve vojenské nemocnici

Měla jsem mnoho zranění, pohmožděnin a zlomeniny, ale žádná nebyla přímo život ohrožující. Měla jsem zlomené čtyři obratle a má páteř byla nestabilní, bylo velké riziko ochrnutí. Ale Bohorodička to nedopustila. Měla jsem i další zlomeniny včetně té hrudní kosti, která by mohla být potenciálně nebezpečná srdci. Měla jsem zlomenou levou lícni kost a pravou lýtkovou kost. Má čelist a nos visely jak stalaktity. Měla jsem i kraniotrauma. Část lebeční kosti vyčnívala z hlavy a odtrhla kus vlasové části. Nicméně můj mozek ani žádný vnitřní orgán nebyl dotčen. Jak veliké jsou divy naší Bohorodičky!

Druhý den se u mé nemocniční postele objevila Bohorodička znovu. Vzala ze mne veškerou bolest a řekla mi, ať se nebojím, že je stále se mnou. Doktoři nemohli uvěřit svým očím. Má zranění byla totiž naprosto nesrovnatelná se zraněními, která utrpěli moji kolegové. Byla jsem na CT a asi patnáct specialistů zkoumalo mé snímky. Všichni byli ohromeni. „*To není možné!*“ říkali. Pak mi řekli, že budu čtyři měsíce v nemocnici. Pak to zkrátili na dva měsíce a nakonec mne propustili za dva a půl týdne.

Obraz Bohorodičky, jak se mi zjevila ve vrtulníku, se mi nesmazatelně vryl do paměti. První den za mnou na oddělení intenzivní péče dorazil můj manžel Dimitrios. Přestože jsem byla v šoku, řekla jsem mu o tom, jak mně zachránila Bohorodička a popsala mu celou nehodu. Mohl u mne zůstat pouze pět minut, ale odcházel bez obav a s jistotou, že je Bohorodička se mnou.

Nyní se cítím mnohem lépe. Nosím z bezpečnostních důvodů už třetí měsíc ve dne v noci krční límec. Bohorodička mi dává

sílu, posiluje mne, dodává mi trpělivost a zbavuje mne bolestí. Od začátku nepocituji žádnou bolest. Ani na jednotce intenzivní péče, ani v nemocničním lůžku, ani doma jsem neměla bolestí. Mé kosti se hojí rychle. Vše co zažívám, je velký zázrak. Děkuji Přesvaté Bohorodičce za vše, co pro mne vykonala!

Ještě dodám, že když za mnou dorazila záchranářská helikoptéra, přeřezli mé komboskini (čotky - modlitební šňůra z uzlů), které jsem měla omotané na zápěstí a odhodili je do keře. Můj kolega Emmanuel je našel a dal mi je. Přinesla jsem je do monastýru jako památku a svědectví o tomto divu.

Díky Bohu za tento velký a mnohostranný zázrak!

Bohorodička mi řekla, abych o něm všude vypravovala pro posílení víry lidí, aby zvládli to, co má přijít. Způsob, jakým jsem byla zachráněna, je z lidského hlediska nemožný. <<

Krátká historie monastýru Evangelistria Akroteriani, Serifos

Monastýr byl založen krátce po roce 1970 a tak jako mnoho jiných monastýrů po celém Řecku, byl postaven na příkaz a přání Bohorodičky.

Zakladatelkou monastýru byla jerondisa Anthousa. Byla vdaná za policejního důstojníka Georgia Kalteza, který sloužil ve městě Koropi. Na ostrově Serifos se narodila a spolu s rodiči tu i vyrostla. Měla mnoho dětí. Už v mládí ji Bohorodička povolala k tomu, aby jí zasvětila svůj život. Pouze zázrakem a díky zásahu Bohorodičky přežila vážnou nehodu, při které utrpěla zlomeninu pánve a těžce si poranila míchu. Postupně, jak ubíhala léta a děti rostly, se intenzivně připravovala na obtížnou cestu, na kterou ji volal Hospodin. Svůj duchovní zápas bojovala ve starokalendářní církvi.

Když děti odrostly, její manžel souhlasil s tím, aby opustila život ve světě a stala se mniškou. Monastýr jerondisa Ant-

housa postavila ještě před tím, než byla postřižena na mnišku. Stalo se tak nehledě na veliké problémy a pronásledování ze strany novokalendářního biskupa z ostrova Syros, který přitom byl jejím blízkým příbuzným!

Ke stavbě monastýru ji vyzvala samotná Bohorodička. Všechny tyto podivuhodné události a mnoho dalšího je popsáno v knize, kterou monastýr publikoval pod názvem: „*Zázraky Přesvaté Bohorodičky Evangelistria Akroteriani z ostrova Serifos.*“

Bohorodička musela mnohokrát zasáhnout nejenom proto, aby mohla být stavba dokončena, ale také, aby ochránila monastýr před zbořením, o což se místní úřady několikrát pokoušely. Kdokoliv navštíví tento malý skromný monastýr, všimne si, s jakými omezenými prostředky byl vybudován. Ovšem nehledě na to, že monastýr strádá, co se týče materiálního bohatství, je na druhou stranu výjimečný bohatstvím milosti Boží, které tomuto svatému místu udělila sama Bohorodička.

O velkém množství zázraků svědčí odpovídající množství upomínkových dáreků zavěšených na svatých ikonách, či umístěných do prosklených schránek. Tyto předměty tu jako

výraz hluboké vděčnosti zanechalo množství věřících, kteří zde našli živou oporu a pomoc Bohorodičky, ke které se s vírou obrátili, když čelili obtížným situacím a rozličným životním trápením. Je to tento monastýr a jerondisa Anthodochi, duchovní dcera zakladatelky monastýru jerondisy Anthousi, kterým vděčíme za záchranu života seržantky Vasiliki.

Velké svěcení monastýrského chrámu vykonal v roce 1980 arcibiskup Auxentios, první hierarcha Řecké pravoslavné starostylní církve. Ostrov Serifos spadá pod metropolii kykladských a dodekanských ostrovů, která je v současné době pod správou metropolitity Fótia dimitriadského, sekretáře Posvátného synodu naší církve.

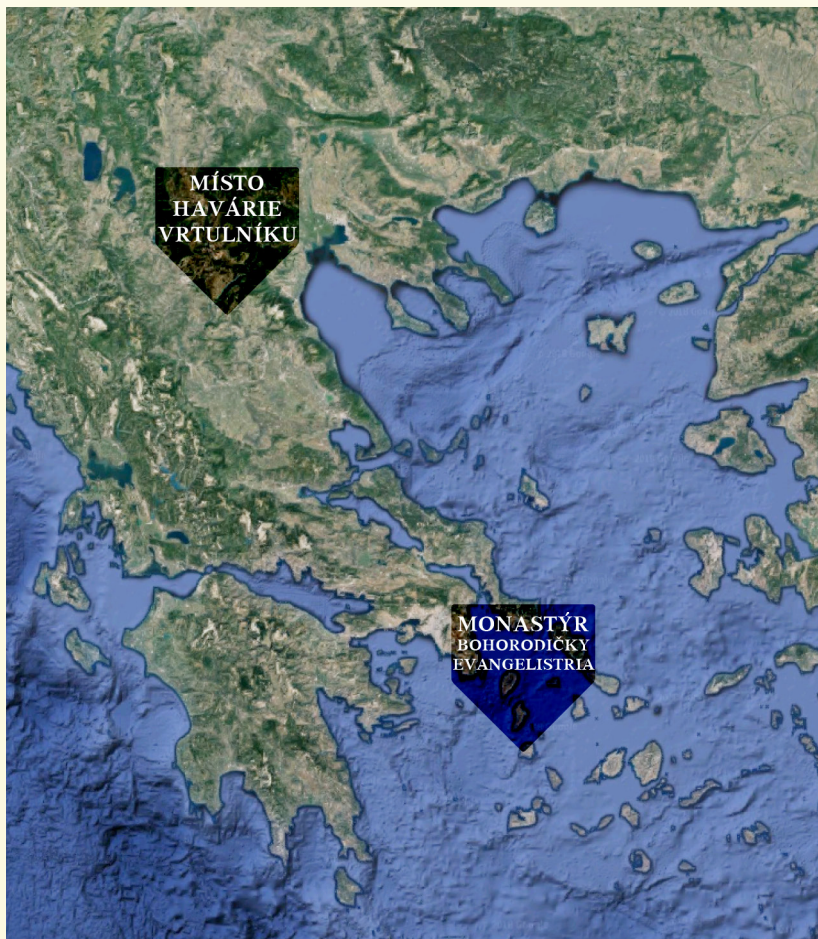
Skutečně, Bohorodička je nevyčerpatelným pramenem pomoci pro všechny křesťany, kteří se k ní obracejí v pevné víře. Se zvláštní intenzitou je to patrné právě v Řecku, kde se pravoslavní křesťané již po dva tisíce let s obzvláštní láskou, úctou, důvěrou a nadějí obracejí ve svých každodenních problémech k Přesvaté Bohorodičce. Na každém místě Řecku tak můžeme být svědky její živoucí přítomnosti.

Pokud vezmeme všudypřítomnou milost Bohorodičky, nekonečné množství zázraků a divů, které tvoří neodmyslitelnou součást duchovní zkušenosti řeckých křesťanů, člověk by očekával, že řecká společnost bude v mnohých ohledech odlišná od trendů převládajících v dnešní postkřesťanské Evropě. Bohužel tomu tak úplně není. Řecká společnost prochází velkým duchovním úpadkem a krizí identity. Nesmíme však ztrácet naději v to, že láska Boží si znovu získá řecká srdce a pomůže jim opět nalézt cestu k Bohorodičce a skrze ni k Tomu, kterého Ona darovala světu pro jeho spásu.

**Necht' Bohorodička chrání celý svět
a přimlouvá se za naši spásu.**

Zisis Tsiotras, září 2017.

S MÍRNÝMI ÚPRAVAMI
PŘELOŽENO Z ŘEČTINY:

